19/07/2022

Αγία Μακρίνα: Η τελευταία προσευχή και η οσιακή της κοίμηση!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Γράφει ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης αδελφός της αγίας Μακρίνας, ο οποίος παρευρισκόταν κατά την κοίμησή της:

Και της ημέρας είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος και ο ήλιος έγερνε να βασιλέψει και η προθυμίας της δεν υποχωρούσε. Αλλ' όσο προς το τέρμα της ανθρώπινης ζωής, σαν να έβλεπε πια την ομορφιά του Νυμφίου, με ισχυρότερη λαχτάρα ορμούσε προς τον λατρευτό της λέγοντας τέτοια όχι σ' εμάς τους παρόντες, αλλά σ' εκείνον τον ίδιο, που με τα μάτια της ατένιζε.

Είχε γυρίσει το στρωσίδι της κατά την ανατολή κι αφού έπαυσε να μιλά μαζί μας, με προσευχή μιλούσε πιά στον Θεό και ικετεύοντας με το χέρι της και με σιγανή τη φωνή ψιθυρίζοντας έτσι, που εμείς μόλις να καταλαβαίνουμε αυτά που έλεγε. Και ήταν τέτοια η προσευχή, που να μην αμφιβάλλει κανείς ότι και στον Θεό απευθυνόταν και εκείνος την άκουγε.

24. «Εσύ», έλεγε, «Κύριε μας ελευθέρωσες 'από το φόβο του θανάτου'.

Εσύ το τέλος της εδώ ζωής αρχή της αληθινής ζωής το έκανες για μας.

Εσύ για κάποιο χρονικό διάστημα αναπαύεις με τον ύπνο τα σώματά μας και πάλι θα τα ξυπνήσεις ‘με την έσχατη σάλπιγγα’.

Συ το φυλάγεις σαν παρακαταθήκη στη γη και το δικό μας σώμα, που με τα χέρια σου το έπλασες, και πάλι πίσω το παίρνεις αυτό που έχεις δώσει, αφού μεταμορφώσεις το θνητό
και άσχημο σώμα με τη χάρη και την αφθαρσία.

Εσύ μας γλίτωσες από την κατάρα και την αμαρτία αφού και τα δυο έγινες για χάρη μας.

Συ ‘χτύπησες κατακέφαλα το δαίμονα’, που με το χάσμα της παρακοής πήρε στο λαιμό του τον άνθρωπο.

Εσύ χάραξες για μας το δρόμο της ανάστασης, αφού συνέτριψες τις πύλες του Άδη και
‘νίκησες αυτόν που είχε τη δύναμη του θανάτου’.

Συ ‘έδωσες σ’ αυτούς που σε πιστεύουν σημάδι’ τον τύπο του Σταυρού, για να καταβάλλουμε τον αντικείμενο και να ασφαλίζουμε τη ζωή μας.

Θεέ μου αιώνιε, που σ’ ‘εσένα εμπιστεύθηκα τη ζωή μου από τότε που γεννήθηκα’, ‘Θεέ μου, που η ψυχή μου σε αγάπησε’ μ’ όλη τη δύναμή της, που σ’ εσένα αφιέρωσα και το σώμα και την ψυχή από τα νιάτα μου και μέχρι τώρα, Εσύ φέρε δίπλα μου άγγελο φωτεινό,
που να με χειραγωγήσει στον τόπο της αναψυχής, όπου υπάρχει ‘η δροσιά της ανάπαυσης’, στους κόλπους των αγίων πατέρων.

Εσύ, που κατάργησες τη φλόγινη ρομφαία και παρέδωσες στον Παράδεισο τον άνθρωπο, που μαζί σου σταυρώθηκε και παραδόθηκε στην ευσπλαχνία σου, ‘θυμήσου κι εμένα στη βασιλεία σου’ γιατί κι εγώ ‘καθώς νέκρωσα τη σάρκα μου κι ετήρησα με δέος τις εντολές σου’ σταυρώθηκα μαζί σου.

Ας μη με χωρίσει το φοβερό χάσμα από τους εκλεκτούς σου μήτε στον δρόμο μου να γίνει εμπόδιο η βασκανία του διαβόλου, μήτε να βρεθεί στα μάτια σου μπροστά η αμαρτία μου, αν σε κάτι έσφαλα από φυσική αδυναμία με λόγο ή έργο ή και με σκέψη.

Εσύ που έχεις εξουσία να συγχωρείς επί της γης, ‘συγχώρεσέ με, για να ανακουφιστώ’ τώρα που ‘αποβάλλω το σώμα μου’ και να βρεθώ μπροστά σου με τη

στολή της ψυχής μου ‘χωρίς κηλίδα ή ελάττωμα’ αλλά άσπιλη και πάναγνη να τη δεχθείς στα χέρια σου ‘σαν θυμίαμα ενώπιόν σου».

25. Και λέγοντας αυτά σημείωνε με τη σφραγίδα του σταυρού και τα μάτια και το στόμα και την καρδιά. Και λίγο-λίγο και η γλώσσα, επειδή είχε ψηθεί από τον πυρετό, δεν μπορούσε πια να αρθρώσει λόγο και η Φωνή έσβηνε και μόνο καθώς ανοιγόκλεινε τα χείλη κι από την κίνηση των χεριών καταλαβαίναμε ότι αυτή προσευχόταν.

Εν τω μεταξύ όταν η νύχτα έφθασε κι έφεραν φως, αφού άνοιξε διάπλατα τα μάτια της κι έριξε το βλέμμα της προς την ανατολή, ήταν ολοφάνερο ότι λαχταρούσε να απαγγείλει την επιλύχνια ευχαριστία [το «Φως ιλαρόν…»].

Κι ενώ πιά η φωνή είχε σβήσει, ενδόμυχα και με την κίνηση των χεριών εκπληρούσε την επιθυμία, ενώ τα χείλη κινούνταν συμφώνα με την εσωτερική ορμή της καρδιάς. Και όταν ολοκλήρωσε την ευχαριστία και σημείωσε με το σημείο του σταυρού το πρόσωπο,
αυτό εσήμανε και το τέλος της προσευχής.

Ανάπνευσε βαθιά και δυνατά και τέλειωσε τη ζωή της με την προσευχή.

Η μνήμη της εορτάζεται στις 19 Ιουλίου.

Από το βιβλίο του Δημητρίου Τσάμη, «Μητερικόν», τόμος Α’, έκδοση της Αδελφότητας «Η Αγία Μακρίνα», Θεσσαλονίκη 1990.